

MES
DEDAME
TAŠKA
COLLEEN
HOOVER

☆
PASAULINE
SENSACIJA TAPĖS
NEW YORK TIMES
BESTSELERIS
NR. 1

baltos lankos

Colleen Hoover

Mes dedame
tašką

romanas

Iš anglų kalbos vertė Laima Pacevičienė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Sėdėdama čia, ant atbrailos, ir žvelgdama žemyn iš dvylikto aukšto į Bostono gatves, negaliu atsikratyti minčių apie savižudybę.

Ne apie *savąją*. Taip myliu gyvenimą, kad norėčiau nugyventi jį visą. Susikaupusi mąstau apie kitus žmones, apie tai, kaip jie galų gale priima sprendimą tiesiog pasitraukti iš gyvenimo. Ar jie kada nors gailisi dėl to? Tarp jų atsispyrimo šuoliui ir staigaus susidūrimo su žeme – tame laisvame skrydyje turi būti akimirka atgailos. Ar jie žvelgia į negailestingai artėjančią žemę ir galvoja: „Et, šūdas. Tai buvo bloga mintis.“ Kažkodėl manau, kad ne.

Daug mąstau apie mirtį. Ypač šiandien, nes ką tik, prieš dvylika valandų, Pletoros Meino valstijoje žmonėms išrėžiau tokią įspūdingą panegiriką, kokios jie gal per amžius nėra girdėję. Na, gerai, gal ji ir nebuvo pati įspūdingiausia. Galima netgi manyti, kad ta mano prakalba buvo itin pražūtinga. Manau, atsakymas priklausytų nuo to, ko paklaustumėt: manęs ar mano mamos. Mamos, kuri nuo šiol, turbūt, nesikalbės su manimi visus metus. Nesupraskite manęs klaidingai: mano panegirika nebuvo tokia reikšminga, kad taptų istorija, kaip Bruk Šylds kalba, pasakyta per Maiklo Džeksono laidotuves. Ar ta, kurią pasakė Styvo Džobso sesuo. Arba Peto Tilmano brolis. Tačiau mano kalba buvo savotiškai didinga.

Iš pradžių nervinausi. Juk tai – didžiojo Endriaus Blumo laidotuvės. Jis buvo mano gimtojo miesto – Pletoros Meino valstijoje – dievinamas meras. Sėkmingiausios nekilnojamojo turto

agentūros mieste savininkas. Mylimos Dženės Blum, labiausiai gerbiamos mokytojo padėjėjos, vyras. Taip pat buvo Lilės Blum – keistuoless išsidraikiusiais raudonais plaukais, kadaise įsimylėjusios benamį vyruką ir užtraukusios gėdą visai giminei, tėvas. Tai esu aš. Esu Lilė Blum, o Endrius buvo mano tėvas.

Baigusi prakalbą, šiandien pat išskridau tiesiai į Bostoną ir užgrobiau pirmą pasitaikiusį stogą. Tikrai ne dėl to, kad trokštu nusižudyti. Neketinu nuplasnoti nuo šio stogo. Man tiesiog reikia gryno oro ir tylos, ir velniop, jei negaliu to gauti savo trečio aukšto bute, iš kurio visiškai neįmanoma patekti ant stogo ir kurį dalinuosi su kambarioke, mėgstančia klausytis savo pačios dainavimo.

Tačiau nemaniau, kad čia bus taip šalta. Pakenčiama, bet nemalonu. Ką gi, bent jau galiu žiūrėti į žvaigždes. Mirę tėvai, neapkenčiamos kambariokės, abejotinos prakalbos nebeatrodo tokios siaubingos, kai virš galvos toks giedras nakties dangus, jog iš tiesų galima pajusti visatos didybę. Man labai patinka, kai dangus priverčia mane pasijusti nereikšmingą. Man patinka ši naktis.

Na... leiskite man pasakyti tai būtuojau laiku, kad geriau išreikščiau savo jausmus.

Man *patiko* ši naktis.

Tačiau, mano nelaimėi, staiga durys atsivėrė su tokiu trenksmu, jog tikėjau, kad koks nors žmogus kaip kulka išlėks iš laiptinės ant stogo. Durys vėl trankiai užsidarė, ir išgirdau lengvus žingsnius. Net nepažvelgiau aukštyn. Kad ir kas ten būtų, nepastebės manęs, apsižergusios atbrailos kampa į kairę nuo durų. Jie čia labai skubėjo, ir ne mano kaltė, jog mano esą čia vieni.

Giliai atsidūstu, užsimerkiu, atsiremiu galva į tinkuotą sieną už nugaros, keikdama visatą, kad išplėšė šią ramią, savistabos kupiną akimirką. Visata šiandien galėjo man padaryti nors vieną stebuklą: užtikrinti, kad tai moteris, o ne vyras. Jeigu jau man teks

kažkieno draugija, tegul verčiau tai būna moteris. Esu gan kietas, nors ir neaukšta, ir daugeliu atvejų pajėgčiau atsilaikyti, tačiau dabar, nakties glūdumoje, nebūtų malonu būti ant stogo vienai su nepažįstamu vyru. Mane gali apimti baimė dėl savo saugumo ir noras pasitraukti, o aš iš tiesų nenoriu palikti šios vietos. Kaip sakiau anksčiau... man čia gera.

Pagalčiau leidau sau pažvelgti į siluetą, pasilenkusį virš atbrailos. Aišku, man nepasisekė, – čia tikrai vyras. Nors jis ir pasilenkęs per turėklą, galiu pasakyti, kad tas vyras gana aukštas. Jo platus pečiai nesiderina su tuo, kaip bejėgiškai jis apkabinęs rankomis galvą. Vos įžiūriu, kaip sunkiai pakyla ir leidžiasi jo nugara, kai šis giliai įkvepia ir iškvepia.

Vyras atrodo visiškai palūžęs. Pamanau, gal verta pakalbinti jį, kad žinotų, jog yra ne vienas, ar bent jau atsikrenkšti, tačiau per tą akimirką tarp mano minčių ir veiksmo jis staigiai apsisuka ir nuspiria vieną iš lauko kėdžių, stovinčių jam už nugaros. Krūpteliu, kai kėdė girgždėdama čiuožia stogu, bet vyrukas, lyg nepastebėjęs, kad kažkas jį mato, nepasitenkina vienu spyriu. Vėl spiria į kėdę, vis spardo ir spardo ją. Kėdė, užuot pasidavusi bukai jo kojų jėgai, tik vartaliodamasi rieda tolyn nuo jo. Ta kėdė turėtų būti pagaminta iš plastiko, skirto laivų statybai. Sykį stebėjau, kaip tėtis įvažiavo į vidinio kiemelio staliuką, o tas staliukas tiesiog pasityčiojo iš jo. Automobilio buferis buvo įlenktas, o staliukui – nė įbrėžimo.

Vyrukas, matyt, suvokia, kad ne jo nosiai tokia aukštos kokybės medžiaga, nes pagalčiau liaujasi spardyti. Dabar jis stovi virš kėdės, suspaustus kumščius nuleidęs prie šonų. Tiesą sakant, truputį jam pavydžiu. Na štai koks šaunuolis, gebėjęs išlieti savo agresiją ant lauko baldų kaip koks nugalėtojas. Akivaizdu, kad ši diena jam buvo sušikta, kaip ir man, bet aš užgniaužiu savo įniršį, kol jis pasireiškia kaip pasyvi agresija, o šiam vyrukui pavyko jį išlieti.

Aš išsikraudavau dirbdama sode. Kaskart, kai išgyvendavau stresą, eidavau į užpakalinį kiemą ir tiesiog išraudavau kiekvieną piktžolę, kurią tik rasdavau. Bet kai prieš dvejus metus persikrausčiau į Bostoną, nebeturėjau nei užpakalinio kiemo, nei vidinio kiemelio. Net piktžolių neturėjau. Gal man vertėtų įsigyti kėdę, pagamintą iš plastiko, skirtą laivų statybai.

Spoksau į tą vyrutį dar akimirką, svarstydamą, ar jis ketina kada nors pajudėti. Tiesiog stovi čia, žvelgdamas žemyn į kėdę. Jau nebesugniaužęs kumščių. Rankos įremtos į šlaunis, ir tik dabar pastebiu, kad marškiniai jam per raumenis yra siauri. Visur kitur kaip tik, tačiau jo rankos virš alkūnių – milžiniškos. Jis ima raustis po kišenes, kol randa tai, ko ieškojo, ir, kaip esu įsitikinusi, norėdamas atsikratyti dar daugiau pykčio, užsidega suktinukę.

Man dvidešimt treji, jau baigiau koledžą ir taip gydžiausi kokį kartą ar porą. Neketinu teisti to vaikino, kad pajuto poreikį slapčia parūkyti žolės. Tačiau svarbiausia tai, kad jis dabar, deja, ne vienas. Tik kol kas to nežino. Jis giliai įtraukia suktinės dūmo ir ima gręžtis link atbrailos. Išpūsdamas pastebi mane. Sustingsta vietoje tą akimirką, kai mūsų žvilgsniai susitinka. Jo veido išraiška nėra nei išsigandusi, nei linksmai nustebusi, kai pamato mane. Stovi maždaug už dešimties pėdų, tačiau žvaigždės švyti taip ryškiai, kad galiu matyti jo akis, lėtai slystančias mano kūnu ir nerodančias jokios minties. Tas vyrukas kietai užspaudė savo kortas. Jis žvelgia prisimerkęs, lūpos sučiauptos – panašus į vyrišką Monos Lizos versiją.

– Koks tavo vardas? – klausia jis.

Jaučiu jo balsą savyje. Tai negerai. Ausys turi sulaukyti balsus, tačiau kartais – tikrai nedažnai – balsas prasiskverbia pro mano ausis ir nuvibruoja per visą kūną. Jo balsas būtent toks. Gilus, pasitikintis savimi ir kartokas lyg sviestas. Kai nieko neatsakau, jis vėl suspaudžia suktinukę lūpomis ir dar sykį įtraukia dūmo.

– Lilė, – pagaliau tariu. Neapkenčiu savo balso. Jis skamba pernelyg silpnai, kad galėtų pasiekti jo ausis, o ką jau kalbėti apie tai, kad nuskambėtų visame jo kūne.

Jis kilsteli smakrą ir mosteli galva mano pusėn.

– Lile, ar negalėtumėt nulipti nuo čia?

Jam dar neištarus šių žodžių, pastebiu jo pozą. Dabar jis stovi tiesiai, netgi išsitempęs. Lyg jaudintųsi, kad galiu nukristi. Ne, nesiruošiu. Atbraila bent pėdos pločio, o aš sėdžiu labiau stogo pusėje. Spėčiau susilaikyti, jei imčiau slysti, juo labiau kad pučia man palankus vėjas. Pažvelgiu apačion į savo kojas, o tada vėl į jį.

– Ne, ačiū. Man gerai čia.

Jis pasisuka, lyg negalėdamas žiūrėti tiesiai į mane.

– Prašau nulipti. – Tai skamba labiau kaip reikalavimas, nors vaikinai ir ištarė žodį „prašau“. – Čia stovi septynios tuščios kėdės.

– Beveik šešios, – pataisau jį, primindama, kad jis ką tik mėgino pribaugti vieną iš kėdžių. Jis nesuvokia humoro mano atsakyme. Kai nepaklūstu jo įsakymui, vyrukas žengia kelis žingsnius arčiau.

– Tik pusė pėdos, ir tu mirtinai užsimuši. Aš irgi ketinau tai vieną dieną padaryti. – Jis vėl mosteli, kad nulipčiau. – Tu mane nervini. Ir, negana to, sugadinai man kaifą.

Pavartau akis ir užkeliu kojas ant stogo.

– Neduokdie, jei nesutrauksi suktinukės. – Nušoku ant stogo ir nusivalau rankas į džinsus. – Na, ar dabar geriau? – klausiu žengdama link jo.

Jis iškvepia, tarsi matydamas mane ant atbrailos iš tiesų buvo sulaukęs kvėpavimą. Praeinu pro jį į tą stogo pusę, nuo kurios atsiveria gražesnis vaizdas, ir eidama negaliu nepastebėti, koks, deja, jis yra žavus. Ne. „Žavus“ skamba kaip įžeidimas. Šis vyrukas – *nuostabus*. Gražiai apsikirpęs, kvepia kaip piniguočius, atrodo keleriais metais vyresnis už mane. Jo akių kampučiuose

susimeta raukšlėlės, kai žvilgsniu seka mane, net ir lūpos tarsi susiraukia, nors iš tiesų taip nėra. Kai nueinu į tą pastato pusę, kuri atsisukusi į gatvę, pasilenkiu į priekį ir žvelgiu į automobilius apačioje, stengdamasi neparodyti, kokį įspūdį jis man padarė. Jau vien iš vyruko šukuosenos galiu pasakyti, kad jis iš tų, kurie lengvai sužavi žmones, ir atsisakau duoti peno jo ego. Ne dėl to, kad tas vyrukas būtų padaręs ką nors, kas verstų manyti, jog jis turi savo ego. Tačiau jis vilki „Burberry“ marškinius taip, tarsi dėvėtų juos kasdien, o aš nesu tikra, kad kada nors į mane būtų atkreipęs dėmesį toks vyras, kuriam kišenė leistų tokius marškinius dėvėti kiekvieną dieną.

Girdžiu žingsnius už nugaros, o paskui jis atsiremia į turėklą šalia manęs. Akies kampečiu stebiu, kaip jis vėl užsitraukia sukutinę. Įtraukęs dūmą, pasiūlo suktinukę man, tačiau rankos mostu atsisakau žolės. Visai netrokštu pakliūti to vyruko įtakon. Jau vien jo balsas veikia kaip narkotikai. Man norėtųsi jį vėl išgirsti, todėl mesteliu jam klausimą:

– Kuo gi tave ta kėdė taip įsiutino?

Jis žiūri į mane. Tikrai žiūri į mane. Jo akys susitinka su maniškėmis, ir jis tiesiog įdėmiai spokso, lyg mano veide visos paslaptys būtų kaip ant delno. Dar niekad nemačiau tokių tamsių akių. Gal kada ir mačiau, bet jos atrodo tamsesnės, kai žvelgiama taip intymiai. Jis neatsako į klausimą, tačiau mano smalsumo taip lengvai nenuslopinsi. Jei jau privertė mane nulipti nuo ramios, patogios atbrailos, tai tikiuosi, kad pralinksmins atsakymais į mano įžūlius klausimus.

– Ar tai moteris? – tardau toliau. – Ar ji sudaužė tau širdį?

Šis klausimas jį truputį prajuokina.

– Ak, jei tik mano problemos būtų tokios paprastos kaip širdies reikalai. – Jis atsiremia į taip sieną, kad galėtų matyti mane. – Kuriame aukšte tu gyveni? – Palaižo pirštus, tada nugnyba

suktinukės galą ir įsideda ją į kišenę. – Niekados nesu tavęs matęs anksčiau.

– Todėl, kad aš gyvenu ne čia. – Parodau ranka link savo buto. – Matai tą draudimo pastatą?

Jis prisimerkia žvelgdamas mano rodoma kryptimi.

– Aha.

– Aš gyvenu name prie jo. Jis per mažas, kad iš čia matytųsi. Tik trijų aukštų.

Jis vėl atsukęs į mane, alkūne pasirėmęs į atbrailą.

– Jei gyveni ne šiame name, tai kodėl esi čia? Gal čia gyvena tavo vaikas ar dar kas nors?

Jo pastaba priverčia mane pasijusti pigią. Tiesiog per daug lengva – nemokšiškas merginimas. Iš vyruko išvaizdos galiu spręsti, kad jis turi kur kas didesnių gebėjimų. Pamanau, kad sudėtingesnius pažinties būdus jis palieka moterims, kurios, jo nuomone, yra to vertos.

– Jūsų stogas gražus, – sakau.

Jis kilsteli antakį, laukdamas paaiškinimo.

– Man reikėjo gryo oro. Norėjau kur nors pamąstyti. Pasi-naudojau „Google Earth“ programa ir susiradau artimiausią daugiabutį su padoriu kiemeliu ant stogo.

Vyrukas atsako man šypsodamasis:

– Na, tu bent jau ūkiška. Tai naudinga savybė.

Bent jau?

Linkteliau, nes tikrai esu ūkiška ir tai tikrai naudinga savybė.

– Kodėl tau prireikė gryo oro? – klausia jis.

Todėl, kad šiandien palaidojau savo tėtį ir pasakiau siaubingai nevykusią prakalbą, tad dabar jaučiuosi taip, lyg nebūtų kuo kvėpuoti.

Atsisuku ir lėtai iškvėpiu orą.

– Ar negalėtume nors truputį patylėti?

Atrodo, jam truputį palengvėjo, kad paprasčiau patylėti. Jis pasilenkia per atbrailą ir žvelgdamas į gatvę leidžia rankai laisvai kadamuoti. Taip stovi keletą minučių, o aš visą tą laiką spoksau į jį. Jis tikriausiai jaučia, kad žiūriu, tačiau nesuka sau dėl to galvos.

– Kažkoks vaikinys nukrito nuo šio stogo praeitą mėnesį, – sako jis. Supykčiau, kad jis negerbia mano tylos prašymo, bet mane tai lyg ir sudomino.

– Ar tai buvo nelaimingas atsitikimas?

Jis gūžteli pečiais.

– Niekas nežino. Tai įvyko vėlai vakare. Jo žmona sakė, kad virė vakarienę ir vyras pasakė, jog užlips čia viršun padaryti keletu saulėlydžio nuotraukų. Jis buvo fotografas. Manoma, kad persilenkė per atbrailą, norėdamas nufotografuoti horizontą, ir paslydo.

Žvelgiu per atbrailą, mąstydamą, kaip gali atsitikti, kad ne-tyčia nukristum. Bet paskui prisimenu, kad vos prieš kelias minu-tes pati žingsniavau atbraila kitoje stogo pusėje.

– Kai sesuo papasakojo man, kas nutiko, aš tik pagalvojau, ar jis spėjo ką nors nufotografuoti, ar ne. Tikėjausi, kad to vaikino fotoaparatas nenukrito kartu su juo, nes tada juk būtų tikras pra-radimas, ar ne? Mirti iš meilės fotografijai, bet nepadaryti pasku-tinės nuotraukos, kuri kainavo tau gyvenimą?

Jo mintis prajuokina mane. Nors nesu tikra, ar reikėtų iš viso to juoktis.

– Ar visuomet sakai tai, kas šauna į galvą?

Jis gūžteli pečiais.

– Ne visiems.

Tai pralinksmina mane. Man patinka, kad jis nepažįsta ma-nęs, bet nežinia kodėl nesu jam tie *visi*. Jis atsiremia į atbrailą ir susideda rankas ant krūtinės.

– Ar tu čia gimei?

Papurtau galvą.

– Ne. Atsikėliau čia iš Meino, pabaigusi koledžą.

Jis suraukia nosį, ir tai gana seksualu. Stebėti šį vaikiną, vilkintį „Burberry“ marškiniais, dviejų šimtų dolerių verta šukuose-na, išdarinėjantį kvailas grimasas.

– Tai gyveni Bostono skaistykloje, ką? Ne kažin kas.

– Ką nori pasakyti? – klausiu. Jo lūpų kamputis užsiriečia.

– Turistai elgiasi su tavim kaip su vietine, o vietiniai – kaip su turiste.

Nusijuokiu.

– Oho. Gana tikslius apibūdinimas.

– O aš gyvenu čia du mėnesius. Aš dar ne skaistykloje, taigi tau sekasi geriau negu man.

– Koks galas tave atnešė į Bostoną?

– Rezidentūra. Be to, čia gyvena mano sesuo. – Jis trepteli koja ir sako: – Ji gyvena tiesiai po mumis. Ištekėjo už bostoniečio, techniško moksluoko, ir jie nusipirko visą viršutinį aukštą.

Dirsteliu žemyn.

– *Visą* viršutinį aukštą?

Jis linkteli.

– Tas laimingas niekšelis dirba namie. Jam net nereikia persivilkti pižamos, ir užkala jis po milijoną per metus.

Tikrai laimingas niekšelis, pamanau.

– Kokia tavo rezidentūra? Ar tu gydytojas?

Jis linkteli.

– Neurochirurgas. Man dar liko metai rezidentūros, ir tada oficialiai tapsiu gydytoju.

Jis stilingas, iškalbus ir šaunus. Ir rūko kaip kaminas. Jei tai būtų viktorinos klausimas, paklauskiau, kuris variantas netinkamas.

– Ar gydytojai turėtų rūkyti žolę?

Jis vrypteli.

– Tikriausiai ne. Bet jei retkarčiais sau neleistumėm šito malonumo, kur kas daugiau mūsų šokinėtų per tokias atbrailas, galiu tvirtai pasakyti.

Jis vėl atsikusęs į priekį, smakrą pasidėjęs ant rankų. Dabar jo akys užmerktos – tarsi mėgautųsi vėju, pučiančiu į veidą. Taip jis atrodo mažiau bauginantis.

– Nori sužinoti vieną dalyką, kurį žino tik vietiniai?

– Aišku, – sako jis, vėl atkreipdamas dėmesį į mane.

Parodau į rytus.

– Ar matai tą pastatą su žaliu stogu?

Jis linkteli.

– Už jo yra pastatas Melčerio gatvėje. Ant to pastato viršaus stovi namukas. Kaip teisėtas namas, pastatytas tiesiai ant stogo. Jo nepamatysi iš gatvės, o pastatas toks aukštas, kad daugelis apie tą namuką net nežino.

Sakyčiau, tai padarė jam įspūdį.

– Tikrai?

Linktelio.

– Pamačiau jį, kai naršiau po „Google Earth“, taigi pasiieško-
jau informacijos apie tą namuką. Akivaizdu, kad statybai leidimas
buvo duotas 1982-aisiais. Būtų šaunu, ar ne? Gyventi name ant
pastato stogo?

– Turėtum visą stogą sau, – sako jis.

Net nepagalvojau apie tai. Jei turėčiau visą stogą, galėčiau
ten pasisodinti daržą. Turėčiau kur išsikrauti.

– Kas ten gyvena? – klausia jis.

– Niekas iš tiesų nežino. Tai viena iš didžiausių Bostono pa-
slapčių.

Jis nusijuokia, paskui smalsiai pasižiūri į mane.

– O kokia kita didelė Bostono paslaptis?

– Tavo vardas.